О пісне, яка ти прекрасна,
Коли з океану душі
З'явишся нараз, світла, ясна,
На розкіш, на втіху мені!

Хотів би тебе я дістати
З тих темних, таємних глибин,
В слова, ніби в шати, прибрати,
Щоб сяла, немов херувим.

Так годі! Я чую, я знаю,
Що первісну твою красу
Тоді, як тебе убираю
В слова,— в домовину кладу.